

FÖVÉNYI SÁNDOR

Körúti tavasz

*már érezni lebet a tavasz illatát,
szinte a levegő is lélegzik,
egy csövesen zsírosat izzadó kabát,
ami volt, lassan újra létezik.*

*déltájt napfény süti a bérbázak falát,
a villamos is sárgább, mint szokott,
vidáman billeg a körút kövér hasán,
bár Budáról még hideget hozott.*

*a kirakatokban tarkábbak a ruhák,
íze van a mozdulatlanságnak,
most oly fiatalok a próbababák,
nyakukban édeskék selyemsálak.*

*néhány üzletben télvégi leárazás,
kassza csilingel, filléres öröm,
odabent, Gyorskocsi utcai kurvák
kezén csók helyett törött műköröm.*

*a Margit hídon állva lefelé nézek,
hallgatva a jégtáblák kongását,
mielőtt mohó örvénybe pördülnének,
a part kőszakállát borotválják.*

*tovább indulok, már látszik az alkonyég,
fény csorog rám a felbők résein,
arcomon az árnyak tüdőszínű lepkék,
csendtörők koppanó lépteim.*

Végállomás blues

*Éjfelre jár. Hosszú sóhajú
vonatán befut a csend.
Az állomás tétován mereng,
lopva fényét oltja, majd
mellékvágányra tolja zaját.*

*Eső készül. Valami konok,
monoton, éj illatú.
A villanydrótokon szomorú
song zsong, talán blues búsong –
lány húrjain ring, szorong a dal.*

*Acélszálak zúzott kőolén
karnyújtásnyi végtelen.
(Halkan röhögő váróterem)
Egy jegy fülébe súgja:
nem létezik oda-vissza út.*

*Felriadok. Köröttem borom
keserű íze hever.
(Aludj, aludj, a szél énekel.)
Hiszen utazni jöttél,
sorsod megváltott jegyén, oda.*

*Éjfélre jár. Hosszú sóbajú
vonatán befut a csend.
Az állomás tétován mereng,
lopva fényét oltja, majd
mellékvágányra tolja zaját.*

FÖVÉNYI SÁNDOR (1961) hajdan pesterzsébeti külvárosi vagány, most Szigetbecsén élő költő.